

Arrest

nr. 150 252 van 30 juli 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 25 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 december 2014 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.04.2014 werd ingediend door:

Naam: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon wordt een aanslagbiljet personen- belasting (inkomsten-jaar 2012 - aanslagjaar 2013) voorgelegd.

De bewezen bestaansmiddelen betreffende dus het jaar 2012. Dit gaat te ver in de tijd terug, is onvoldoende recent. Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Het kwam toe aan betrokkene om de aanvraag te actualiseren. Bijkomend dient opgemerkt te worden dat uit het voorgelegde aanslagbiljet blijkt dat de Belgische referentiepersoon niet in loondienst werkt, maar als zelfstandige. De vraag rijst dan ook in hoeverre dit nog de huidige bron van inkomsten is van de Belgische referentiepersoon. Om dit op afdoende wijze aan te tonen diende idealiter, naast het bewijs van het huidige inkomen, ook een bewijs van inschrijving bij de Kruispuntbank der ondernemingen (tegenwoordig ook van toepassing op vrije beroepen) en een bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen te worden voorgelegd. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid wordt in deze overbodig geacht. Gezien we geen zicht hebben op het eigenlijke beschikbare bedrag, is er helemaal niet vastgesteld dat het niet toereikend, onregelmatig of onstabiel zou zijn. Vandaar dat het voorbarig is de rekening te maken.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij/zij geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel. Het luidt als volgt:

"Dat, algevolg van de verzoeksters betekende beslissing, verzoekster van haar in België wonende naaste familieleden, waaronder haar levenspartner en haar minderjarige kind wordt gescheiden (cf. stuk 2).

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 22 oktober 2014, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé- en gezinsleven, geschonden wordt (nu zij niet kan blijven bij haar naaste familieleden in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht poogde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Evenmin blijkt dat verweerder een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoekster in België.

Dat uit de bijlage 20 nergens blijkt dat verweerder heeft rekening gehouden met verzoeksters levenspartner en haar kind in België.”

2.2. In het tweede middel wordt de schending ingeroepen van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, de hoorplicht en de rechten van verdediging. De verwerende partij wordt ook een manifeste beoordelingsfout verweten. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van Unie. Volgens verweerder heeft verzoekster nagelaten een bewijs van inschrijving bij de Kruispuntbank der ondernemingen en een bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen in België neer te leggen.

Dat verzoekster echter opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoekster, haar te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek haar aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken alsnog neer te leggen.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging.

Dat verweerder echter verzoekster niet de mogelijkheid heeft geboden alsnog de ontbrekende bewijsstukken neer te leggen.”

2.3. In het derde middel wordt de schending aangevoerd van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 17 van de richtlijn nr. 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de rechten van verdediging. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Tenslotte wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoekster, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.

Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoeksters gezinsleven in België en met het hoger belang van verzoeksters kind.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.”

2.4. Vooreerst moet worden onderzocht of de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden deugdzzaam is. Derhalve zullen eerst die middelonderdelen worden beoordeeld die betrekking hebben op de voormelde beslissing.

2.4.1. In eerste instantie moet worden vastgesteld dat de richtlijn 2003/86/EG reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C- 258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C- 279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Bovendien bepaalt artikel 1 dat het doel van deze richtlijn is de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven, terwijl de huidige casus een zaak betreft van een gezinshereniging met een Belgische onderdaan. Ook om die reden kan verzoekster er zich niet op beroepen.

2.4.2. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing twee determinerende motieven bevat, die haar elk op zich afdoende kunnen schragen: enerzijds wordt vastgesteld dat het bewijs van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon niet voldoende recent is en geen zicht biedt op het huidige netto-inkomen, anderzijds wordt gesteld dat de referentiepersoon niet in loondienst werkt, maar als zelfstandige, en dat niet afdoende is aangetoond in hoeverre dat nog steeds het geval is. Deze twee motieven leiden beide tot de conclusie dat geen zicht wordt geboden op het eigenlijke beschikbare bedrag. Indien blijkt dat één ervan overeind blijft, volstaat dat om de beslissing te handhaven.

2.4.3. Zoals reeds gesteld is het eerste determinerende weigeringsmotief datgene waarin wordt gesteld dat het bewijs van de voorhanden zijnde bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet recent genoeg zijn. Verzoekster laat dit motief in wezen ongemoeid. In het tweede middel richt zij zich immers volledig op het tweede motief, en voor zover het derde middel ontvankelijk is –de reeds besproken aangevoerde schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG is al onontvankelijk bevonden- is het gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Ook het eerste middel is uitsluitend gericht tegen dat bevel.

2.4.4. De Raad kan dan ook alleen maar vaststellen dat minstens één van de determinerende weigeringsmotieven van de eerste bestreden beslissing overeind blijft en dat verzoekster geen belang heeft bij het desgevallend gegrond bevinden van kritiek tegen het andere –overtollige-motief. De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijft derhalve staande.

2.5. Wat betreft de tweede bestreden beslissing blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier dat verzoekster een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart heeft ingediend als bloedverwant in opgaande lijn van haar op 19 mei 2014 geboren kind. Naar aanleiding van deze aanvraag werd zij in het bezit van gesteld van een bijlage 19ter en later van een F-kaart, geldig tot 2020. Verzoekster heeft derhalve geen belang meer bij een eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat het beroep ook op dat vlak moet worden verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS